

Катъ слънце цѣлий Изтокъ той огрѣя
 Съсь блѣсъкъ животворенъ, святъ и новъ,
 Като сѣятель семе вредъ постѣя
 На вѣра, миръ, просвѣта и любовь.

Минаватъ промѣнливо вѣковетъ,
 А той като кандилце въ Божи храмъ
 Или катъ огненъ стълбъ, кой въ мрака свѣти,
 Все пжтя за спасение сочи намъ.

Пилатовци коварни пакъ напраздно
 Безмилостно разпинатъ го на кръстъ —
 Въ туй време на безправие омразно
 Отъ кръвожадна упоени мѣсть;

Отъ мъртвитѣ той скоро ще възкрѣсне
 Прекрасенъ, свѣтълъ и непобедимъ,
 Мракъ, робство и неправда ще разпрѣсне
 Отъ роднитѣ балкани като димъ!

3. На моята любовь

Твоятъ образъ милъ и лжчезаренъ
 Като слънце ми въ душата грѣй;
 Надалечъ отъ погледъ зълъ, коваренъ
 Свѣтла обичъ ми въ гърдитѣ зрѣй.

Сълзици я бистри оросяватъ,
 Галятъ я въздишки всѣкой день,
 Болкитѣ ми нова мощъ ѝ даватъ
 Чаръ ѝ носи ликътъ ти свещенъ.

Все за тебе въ сладостна омая
 Тая скръбъ ридай, въздиша, пѣй —
 Тая скръбъ що въвъ сърдце си тая
 Що и съ мене нѣма да изглѣй.

А зачуй ли нѣкой тая пѣсень
 Чуди се: коя ли ще е тя,
 Тая муза що съ възторгъ несвѣсень
 Той краси съсь звукове, цвѣтя?

О, родино, никой не разбира
 Че ти, ти си моята любовь
 И че стене и ридай тазъ лира
 Съ твоя стонъ и съ твоя жаленъ зовъ!

